

KARRIS

3

2024/2025

REDAKCIA

OBSAH

Karis - the school magazine časopis Bilingválneho gymnázia Milana Hodžu v Sučanoch

Ročník štrnásty, číslo tretie
(marec/apríl/máj/jún)
náklad 200 kusov

Šéfredaktorka:

Sára Fukasová

Zodpovedný pedagóg:

Mgr. Dušan Kolcún, PhD.

Zástupkyňa šéfredaktorky:

Vanesa Šuleková

Grafika:

Michaela Kretová, Alžbeta Hlaváčková, Patrícia Baltazárovic, Paulína Ščecinová, Zuzana Hadzimová

Korektúra:

Mgr. Dušan Kolcún, PhD.,
Mgr. Jana Fukasová

Social media:

Michaela Mária Gregorová, Karolína Čurná

Ilustrácie:

Júlia Várošová

Prispievatelia v tomto čísle:

Naďa Bellová, Alex Paul Štefan Bracke, Veronika Buknová, Ivan Florek, Shani Gerhátová, Karolína Gregorová, Sofia Ivanová, Kristína Janíková, Katarína Janšová, Branislav Juhás, Gregor Jurčák, Dušan Kolcún, Kristína Kršiaková, Martina Lojdová, Hugo Matej, Ema Mečiarová, Martin Mentel, Jakub Pekár, Ema Rusiňáková, Dávid Sloboda, Andrej Šušol, Nina Tucíková, Sára Urbanová

Tlač: Alfa print, s.r.o. Martin

Editoriál	3
Karisáčky na Štúrovom pere	4
P. Kolecún o vlastnej tvorbe	6
Jednou nohou na GBAS-e, druhou v 3D atlase	8
Ešte som nebol v Karise	12
Útržky z GBAS-áckej histórie	16
Top 7 spotov na GBAS-e	18
Výtvary našej GBAS-ače	21
Rozhovor s vedením školy	22
Deň študenta v role školníka	26
Móda ako reč duše p. Buknovej	28
Konšpiračné teórie GBAS-u	33
When the music stops	34
Posledný odkaz od piatakov	36
Orol sučiansky - kaligram version	41
ŠULFUK kvíz	45
Sociálny experiment	50
100 gbasákov sme sa opýtali...	55

@magazine_karis

karis.bgmh@gmail.com

EDITORIÁL

Čaute Karisáci.

Vždy sa snažím začať moje editoriály tak, aby niesli v sebe vlnu niečoho, čo vás presvedčí čítať ďalej. Pri ich písaní minúty ubiehajú jedna radosť, kým ja len prepisujem a prepisujem, až si niekedy začnem vymýšľať vlastné slová. A tak budem dnes len písať. Prirodzene, neviazane a s malou dušičkou, že moje kecy budú dávať aj zmysel.

Počas života sa každý z nás ocitne v štádiu uvedomenia, že niektoré momenty sú silnejšie ako druhé. Keď tento hólý fakt vidíme pred sebou, nepríde nám na ňom nič nezvyčajné, ani ohurujúce. A práve to je na tom to najkrajšie - vo chvíli, keď to najmenej čakáme, sa jeho očividný význam zmení na krásnu alegóriu. Neraz sa nám niektoré momenty zdajú úplne bežné, nepodstatné. Chvíľu som nad touto vetou uvažovala a už-už som chcela napísať, že ich mnohokrát podvedome šmaríme do kategórie „o ničom“, keď som si uvedomila, že to tak vlastne vôbec nie je. Oni sa totiž zdajú až tak o ničom, že sa ich ani neunúvame analyzovať. Myslíme si, že si zapamätáme len tie momenty, v ktorých sa stalo niečo signifikantné, niečo, čo sa nedeje len tak každý štvrtok. Ale aj napriek tomu sa eventuálne práve tie naoko o ničom momenty stanú hodnotnejšími. Sme ľudia, a vec, ktorá nás odlišuje od všetkého ostatného, sú emócie. Príroda to tak už skrátka zariadila, že keď máme slabšie chvíľky, radi sa vraciame k momentom, kedy sme sa cítili príjemne a bezpečne. A to je tá krásna alegória... Dôležitosť daného momentu naberie úplne iný význam až vtedy, keď si uvedomíme, že ten význam neurčíme my, ale čas.

Toto vydanie Karisu je tiež trochu naladené na nostalgický štýl, hoci priznávam, že úplne náhodne. Napísané príbehy vás prenesú časom do chvíľ, ktoré síce ostali už len spomienkami, ale nie matnými, pretože ich majitelia ich pevne zvierajú v srdci. No a príbehy, ktoré až tak nostalgické nie sú, raz možno nostalgickými budú, keď niekto z nás o niekoľko rokov chyť toto vydanie Karisu do rúk a možno práve vďaka nemu objaví tú krásu obyčajných chvíľ. Ja si tu pre moje budúce ja jednu takú odložím. :)

Želám vám krásne leto a ešte krajšie čítanie :)

Sára

Štúrovo pero

- ale pozor, ja som Štúr

V dňoch 25. a 26. apríla 2025 sa v malebnom mestečku Zvolen, pod záštitou nie práve príjemného počasia a zvýšeného nedostatku daždníkov, uskutočnil 31. ročník prestížnej súťaže mladých a nádejných slovenských novinárov. Súťaž je zastrešená práve mojím menom, a tak mi to nedalo a sám som sa duchom i atmosférou rozhodol zúčastniť. Vzal som si aj pero, avšak z neznámeho dôvodu moje atramentové brko už nie je až tak v móde.

Hneď na začiatku moje ego pohladili milé slová jedného z moderátorov, a to, že som veľký frajer. Slangové poklony síce nie sú mojou šálkou kávy, no kompliment je kompliment, a tak som predsa len nechal svoje srdce zaplesieť. Keď už však spomíname kávu, na tejto akcii jej rozdali nehorázne kvantum. Ukázalo sa, že pre unavených a vyštvavených študentov je káva zadarmo nefalšovanou ponukou priateľstva a nikomu zrejme nevadí predpoklad problémov so srdcom. Práve pri tomto útlom stánku s mletými kávovými zrnami ma nesvojvoľne zaujala skupinka štyroch slečien. Nesvojvoľne preto, lebo pri ich konštantnom navštevovaní a prosíkaní o ešte jedno latte sa veľmi nedali prehliadnúť. Prišli ako zástupkyne časopisu Karis – že vraj magazín akejsi bilingválnej školy. To sú mi veci, človek sa tu systematicky celý život snaží o kodifikáciu spisovnej slovenčiny, len aby študenti dychtivo siahali po angličtine. Nuž, časysamenia a jazyk prispôbuje – veď ani atramentom už nepíšu.

Tieto slečny však nemali veľké šťastie v hre, a začiatkové písmenko K na ich časopise im zaručilo posledné miesto v ich skupine, a zároveň aj unáhlené alebo nestihnuté vyhodnotenie ich žurnalistickej práce na seminároch. To ich však na duchu nepodklopilo. S ďalšou kávou v ruke, úsmevom na tvárach a

zaručeným opakovaním slov: "Som strašne hladná," si užili aj podnetné diskusie a na konci dňa odchádzali so štebotom nových nápadov v hlavách i na perách.

Vyhodnotenie prebehlo v sobotu, a tu bol môj duch ešte viac pribojný. Skupinka dievčat z Karisu bola ešte zvučnejšia – z konverzácií som usúdil, že hlavne preto, lebo v tento deň stihli raňajky. Tiež dostali rady hodné zlata od veľkáčov ako Lukáš Diko – o tom ako vyšperkovať a zlepšiť ich papierové dieťa, Karis. Konštruktívna kritika síce zasýtila ducha i mozog, no kvíliace žalúdky si prišli na svoje až pri obede v podobe rezňa majstrovsky vloženého do dvoch krajcov chleba. Tu musím povedať, že aj moje brucho pocítilo prázdnotu pri vábivej vôni tradícií. Solidarita žurnalistov zostala silná aj pri vyhlasovaní cien a každý sa tešil mladistvým víťazstvám. Aj karisáčky si stihli jedno odniesť – tesne predtým, ako nahodili svieži krok na zvolenskú stanicu. Celú cestu sa im ústa nezavreli a priam kypeli novými nápadmi, inšpiráciou a horúcim chťou písať, zlepšovať a tvoriť.

Tak by som povedal, že súťaž poskytna, čo mala, a môj duch sa usadil na pleciach každého, kto mu otvoril náruč. A tak, keď som sa cestou domov ešte raz obrátil za zmenšujúcim sa

Zvolenom, uvedomil som si – nielen ja, ale určite aj niektorí z množstva mladých účastníkov – že moje, Štúrovo pero, nie je iba súťaž, ale nástroj – atrament, ktorý slúži ako nakopnutie, ktoré mladé hlasy potrebujú na to, aby začali písať vlastné príbehy. Pretože aj keď sme všetci prišli s iným očakávaním (jedni so zastaraným atramentovým perom, iní hladní), odchádzali sme s tým istým blaženým pocitom – ato, že písané slovom a štálemoc zlata.

Vanesa Šuleková, III.A

Ako Kolcún rozozvučil struny

Toto je článok vyžiadaný z najvyššieho miesta (od šéfredaktorky), interview, ktoré nemá vyzeráť ako interview a má vám povedať niečo o mojej hudbe. A sľubujem, že v ďalšom čísle už dám pokoj. Shameless self-promotion, here we go.

K hudbe som sa dostal, ako ku skoro všetkému dobrému v živote, cez skauting, kde som sa stretol s folkom, country a trampskou piesňou, takže od deviatich rokov ma formovala trojica Nohavica-Nedvěd-Kryl. Na strednej som pridal triumvirát Muse-Radiohead-Placebo, no srdcom som stále skôr folk-er ako alternative rocker.

Gitaru som prvýkrát vzal do ruky v treťom ročníku na GBASE, lebo jedna omlátená španielka sa bezprizorne povalovala v našej šatni. A spolužiak Michal Ignaták mi ukázal štyri základné akordy, takže celé je to jeho vina.

Prvú pesničku som napísal v roku 2003 po návrate z exkurzie do Osvienčimu, no zachoval sa iba text. A odvtedy hudbou komentujem veci, ku ktorým sa neviem vyjadriť inak. Inšpirácia

je široká – niekedy moje pocity, najčastejšie svet okolo mňa, občas rým alebo slovná hračka, sem-tam reakcia na iné umelecké dielo, článok v novinách, pekne napísaná veta. Mám veľmi málo klasických „vzťahových“ pesničiek na štýl „strašne ťa milujem“, namiesto nich skôr piesne politicky a spoločensky angažované.

Aj tvorivý proces vyzerá rôzne – jednu melódiu som nosil v hlave 10 rokov, iný text som spísal za 10 minút, niekedy prerábam, inokedy „napíšem na prvú“. Pretože nemám zabehaný postup, nemám ani rozvrh a hudbe sa venujem veľmi nepravidelne. Intenzívnejšie som písal na strednej a vysokej (2003-2010), potom dlho nič, teraz znova intenzívnejšie od 2020.

No hoci na gitare „hrám“ už viac ako dvadsať rokov, motivovaný človek moje hudobné schopnosti predbehne za mesiac. Nepoznám noty ani hudobnú teóriu, gitara je pre mňa iba sprievodným nástrojom, určite nie som hudobník ani skladateľ. Ak si viem priznať nejaké schopnosti, keď sa mi zadarí,

tak čosi zaspievam, ale pre mňa to bolo vždy o textoch, takže som pravý a nefalšovaný pesničkár.

Tento stav mi vyhovuje – akustická gitara je jednoduchá, „priama“, prenosná, nevaďí jej, keď vypadne elektrina alebo trochu navlhne od rosy pri táboráku. A momentálne nemám čas, motiváciu a asi ani výdrž začať sa učiť na iný hudobný nástroj. Navyše gitara je veľmi individualistická, nikoho iného k nej nepotrebujem a s piesňami by som sa asi nevedel deliť, napríklad si neviem predstaviť hrať s kapelou, lebo pesničky sú na to príliš „moje“.

Ani nečakám, že piesňami niečo

dosiahnem. Ak sa v nich niekto nájde, alebo za niekoho niečo vyjadrim, tak to bude dosť. Rovnako ako hrať v kapele, si neviem predstaviť ani písať na objednávku, alebo sa tým živiť. Pesničky som začal písať ako diletant (z talianskeho „dilettare“ – zabávať, tešiť sa, mať pôžitok z niečoho, záľubu v niečom) a chcem, aby to tak aj ostalo.

Ale písať o pesničkách je ako namiesto rozprávania vtipov skúmať teóriu humoru. Čosi sa potuluje na YouTube, tak môžete posúdiť sami.

Dušan Kolcún

JEDNOU NOHOU NA GBAS

Čauko, čauko!

Ako to už na tomto svete býva, niekto polovicou topánky ledva vstúpil na územie Poľska, zatiaľ čo niekto č.2 videl už trikrát polárnu žiaru, kúpil sa vodou liatou zo slonieho chobota, či utekal pred miestnym gangom. Dobrá správa je, že v Karise otvárame novú rubriku, v ktorej môžu svoje cestovateľské zážitky, či traumy zdieľať aj obdivovatelia slovnov, aj nadšenci Jablonky. Túto rubriku nám svojim cestovateľským dobrodružstvom pokrstila trojica štvrtáčok, tak sa pohodlne usad'te a nechajte sa ich napínavým príbehom odniesť za hranice Slovenska.

Ako sme prežili interrail?

Na začiatku školského roka sme v zostave Kika, Nad'ka a M objavili kúsok Európy. Keď sme sa dozvedeli, že nás na Discover EÚ prijali, netušili sme, čo nás čaká. Mesiace sme plánovali, uist'ovali maminy, že sa vrátíme domov celé, a tak sme jedno sychravé ráno nasadli do vlaku smerom do neznáma.

Florencia

Po úmornej ceste bol náš príchod temer slávnostný. Tetuška s obmedzenou znalosťou angličtiny na nás vychrstla slová "check in tomorrow" a my sme nevedeli, či sa máme zložiť pri talianskych kontajneroch, alebo sa otočiť rovno na päte. Dopadlo to vlastne celkom dobre, útulná spálňa s napodobeninou Van Gogha, kúpeľňa, v ktorej sme sa modlili, že plesň nevie skákať a migrénu-privolávajúca navoňaná chodba, v ktorej Nad'ka d'akovala svojmu večne zapchatému nosu.

Galérie a múzeá sa hemžili múdro pôsiacimi ľuďmi, a tak sme sa nevyhli strápneniu, keď sme viackrát vybuchli smiechom a boli sme rôzne ohriaknuté. Nedá sa povedať, že by sme sa poučili, pretože pri pohľade na Dávidove veľké... ruky sa nedá nerozjařit'.

KODAK PORTRA 400

43

KODAK PORTRA 400

E, DRUHOU V 3D ATLASE

Opakujúcim sa problémom bol nedostatok verejných WC, nuž sme zabúdili do kaviarne na nábreží, kde sme si začali love story s čašníkom... a tak sme sa museli vrátiť aj na večeru, prvú z našich krásnych, ktoré sa neskladali z pečiva a pašték.

Neboli sme však len vnútri, každý necestovný deň sme spravili okolo 25000 krokov a nezabudli sme zapnúť aj Stravu. S focacciou v jednej ruke a s Google mapami v druhej, ideálne nie Kikinej, sme sa snažili užiť si toto mesto naplno a potvrdili sme si, že zmrzliny niet nikdy dost'.

Pisa

Tá veža je ozaj šikmá!

Nice

M sa naučila vypýtať si kávu v d'alšom jazyku a tak sme boli pripravené na dva dni plážovania. Samozrejme sme nepreležali celé dni na slnku, ohúril nás miestny market plný bylínok, farebnej keramiky, mydielok, vlastne taký Banický jarmok, výstup na kopec pre krásny západ slnka a naša druhá fancy večera, plná tradičných francúzskych pochutín (pizza, pizza a cestoviny). Krevety na M cestovinách sa stali obeťou Kikiných vtipov, ktorých nebola ušetrená ani čašníčka, a vystihla našu hanbu slovami „I no see, I go“.

Monte Carlo

Jediná škoda, že sme si na toto mesto vyhradili najškarredší deň výletu. Kráčajúc pomedzi bilionárov, účastníkov miestnej jachtovej výstavy, zmoknuté sme čakali, ktorý sa nad nami zľutuje a hodí po nás stovku aby sme sa dali dokopy. Vydýchli sme si v akváriu, no nie na dlho, natrafili sme na skupinku Čechov a chlapec mal tú odvahu povedať, že sme zo severného Maďarska. Safe to say, že ani jedna z nás si od neho už číslo pýtať nešla.

Barcelona

V našej najobávanejšej destinácii sa nám našťastie neprihodilo nič smrteľné, no teta z hostelu si do kufra bezpochybné prihodila Kikinu špongiu. Dobešlo nás taktiež naše veľmi hlasné ohováranie (kto by v týchto kútoch sveta rozumel trom Slovenkám) a tak sme získali ďalšiu vtipnú príhodu s českým chlapcom.

Nečakali sme, že natrafíme na najkrajšie múzeum, aké kedy uvidíme, a že v ňom následne strávime takmer 5 hodín. Od cestičky pravekom, cez hrací kútik s témou matematických hlavolamov, kde sme sa zabavili viac ako tie 5-8 ročné deti, pre ktoré bol určený, až po Newtonove zákony v praxi, no vedeli by sme sa vybláznit' do konca dňa. Museli sme si ale vyhradiť čas na návštevu vždy-rekonštruovanej baziliky Sagrada Familia. Nasledovalo asi tisíc pokusov o zachytenie jej majestátnosti bez žeriavov, ktoré ju obkolesovali (neúspešne).

No a naša večera naozaj stála za to. Okrem gastronomického zážitku z naozaj vynikajúceho jedla si M ne nechala ujsť možnosť stať sa súčasťou akrobatického vystúpenia, a preto si pripísala aj zážitok adrenalínový.

Adrenalín nám stúpol všetkým, keď nám ráno pípla správa o ťrajkoch francúzskych železníc. Ani jedna dušička na stanici nám nevedela povedať, či sa niekde dostaneme alebo nie. Spasenie prišlo vo forme náhradnej autobusovej dopravy, ktorou trvala cesta asi trikrát dlhšie, ako mala, a tým sme zmeškali všetky vlakové spoje do Pau a museli sme si priplatiť za lístky na Flixbus.

Pau

Obrovský milník nášho výletu, pretože naše ubytovanie bolo obdarené práčkou a my sme neboli nútené zistiť, ako voňajú ponožky po štvrtom použití. V čistom oblečení sme sa vybrali do uličiek tohto malého mestečka, až sme narazili na zámok. Nemali sme obrovské plány, nuž sme sa rozhodli vyskúšať šťastie a spýtať sa na možnosť prehliadky. Veľmi milá pani nám oznámila, že sa všetky konajú vo francúzštine. Myslela si, že nás to odradí, no my sme samozrejme išli a rozumeli sme približne jednému slovu na miestnosť.

Lyon

Teplotný šok nás zastihol o trochu skôr, ako sme čakali, ale stará časť mesta a amfiteáter z obdobia starovekého Ríma vyzerali ešte krajšie v jesenných farbách. Počas cesty sme sa zväčša učili, spali, alebo hrali karty, ak nám vyšli miesta vedľa seba, takže nič, o čom by ste asi chceli počuť. No cestou z Lyonu do Švajčiarska sa nám vydaril doposiaľ najväčší trapas.

Viete si predstaviť, že odkladné priestory vo vlakoch sú výrazne obmedzené, preto sme mali často problém niekde zhodiť naše obrovské batohy na celú dĺžku cesty. Jedno takéto odkladanie a jedna nešťastne uložená smotana v bočnom vrecku M batohu sa spojili v obrovskú galibu. Smotana zrazu nebola v bočnom vrecku, ale na stolíku a štyroch sedačkách, z ktorých ani jedna nebola naša. Nasledovali slzy, smiech, ujma na zásobe vreckoviek a potom už len čušanie na našich suchých miestach... keď si v polke cesty veľmi milá pani sadla na jednu z obliatych a v stolíku našla prekvapenie vo forme smotany, ktorú sme zrejme prehliadli.

Zürich

Nákup v švajčiarskom ekvivalente COOP Jednoty nám priniesol nielen šoky z kaiseriek za euro dvadsať, ale aj zo slov „No, čo si dáte na raňajky?“, ktoré vyšli z úst miestneho predavača. Bol veľmi milý a potešil sa, že započul svoj rodný jazyk. Pre nás to bola predzvesť nášho príchodu domov, ktorý sa rýchlo priblížil, a nám ostali len fotografie a príbehy, z ktorých sme vám hŕstku porozprávali v tomto článku.

SLOBODA, DAJ SI TRIDSAT!

Rubrika „Ešte som nebol v Karise“ je späť a spolu s ňou aj naša zvedavosť. V tomto vydaní sme si posvietili na tretiaka Dávida Slobodu, ktorý má rád biológiu zhruba tak veľmi, ako majú gbasáci radi šóry na obed, a ktorý bez lopty radšej ani nevychádza z domu. Teda, aspoň tak usudzujeme...ale veď presvedčte sa sami!

Keby si sa mal opísať tromi slovami, ktoré by to boli?

Pravdupovediac, ešte nikdy som nad tým hlbšie neuvažoval a myslím si, že je ťažké opísať niekoho iba tromi slovami. No ak si mám vybrať také, ktoré ma najviac vystihujú, tak sú to asi humor, šport a súťaživosť. Začal som humorom asi preto, lebo všade, kam idem, sa snažím vnieť dobrú náladu častokrát najmä formou zábavy. Šport je niečo, čo vždy patrilo ku mne. Samozrejme tým myslím v prvom rade basketbal, ale neodmietnem si zahrať či už volejbal, futbal alebo veľa iných aktivít. A nakoniec je tu súťaživosť, ktorá vystihuje moje nastavenie mysle či už na ihrisku, alebo mimo neho.

Mnohí gbasáci ťa poznajú práve z ihriska. Čo robíš, keď nebeháš za loptou?

Nemám práve najviac voľného času popri škole, tréningoch, učení, atď... ale keď už sa nejaká tá chvíľočka nájde, snažím sa spraviť niečo pre svoje telo. Buď si idem zabehať, alebo idem do fitka. Skrátka, snažím sa byť čo najproduktívnejší. Ale relax je tiež potrebný. Rád si pozriem dobrý film, alebo basketbalový zápas, semtam otvorím nejakú knihu, ale najradšej zo všetkého si kvalitne spím.

Spomínaš si na nejaký najvtipnejší, alebo najtrápnejší moment, ktorý si zažil pri športe?

Takýchto momentov bolo určite veľa, no jeden sa mi zaryl do pamäti a do dnešného dňa sa na ňom smejem. Hrali sme zápas v Považskej Bystrici, ktorá bola vtedy jeden z lepších tímov a všetci sme si mysleli, že nás s ľahkosťou porazia. No veci nešli tak, ako bolo očakávané a nám sa začalo dariť a na jeden moment sme ich dokonca predbehli. Tréner Považskej s tým nebol práve najviac spokojný a začal zúriť. Zvrieskol: „Timeout, všetci okamžite tridsať!“ A my sme tam stáli a pozerali sa na našich súperov, ako tam všetci klikujú. A vyzeralo to tak, že ich takýmto spôsobom tréner namotivoval a nakoniec sa im podarilo zápas zvrátiť v ich prospech.

Mám informáciu, že si kedysi hrával na gitare. Žije ešte? :)

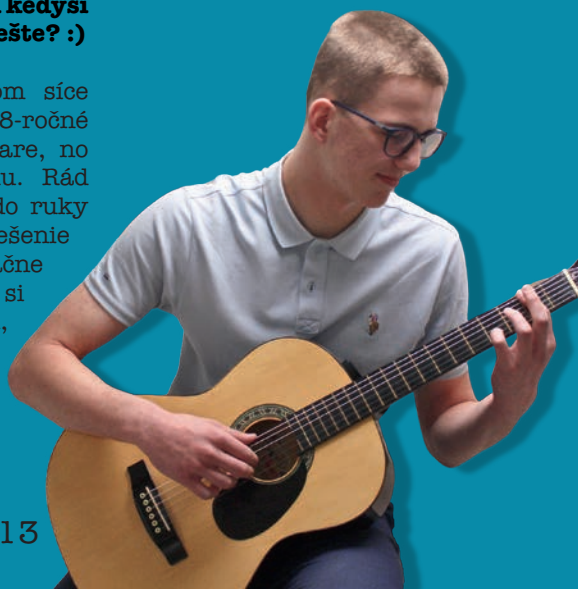
Je to pravda. Už som síce úspešne absolvoval 8-ročné štúdium v hre na gitare, no nezabudol som na ňu. Rád ju sem-tam vezmem do ruky a niečo si pre potešenie zahrám. Občas ma začne baviť tak veľmi, že si ani neuvedomujem, ako rýchlo plyní čas.

Čo ti pomáha, keď máš nanič deň?

Na moje počudovanie nemávam až tak často vyslovene zlé dni, no keď už sa jeden pritrafi, vždy mi pomôže ísť von na čerstvý vzduch a zahádzať si na kôš. Toto je môj liek skoro na všetko a podľa mojich skúseností to naozaj pomáha. Keď sa neskôr vrátim domov, mám prečistenú myseľ a môžem ďalej fungovať.

Ktorú vlastnosť si najviac ceníš na druhých?

Pre mňa je to určite zmysel pre humor. Najradšej mám, keď sa môžem s niekým schutiť zasmiať a zabaviť. Je mi jedno, čo za človeka ten dotýčny je, ale keď mi niekto vyčarí úsmev na tvári, hneď ho mám o kúsok radšej.

Ktorú vlastnosť si najviac ceníš na druhých?

Pre mňa je to určite zmysel pre humor. Najradšej mám, keď sa môžem s niekým schuti zasmiať a zabaviť. Je mi jedno, čo za človeka ten dotyčný je, ale keď mi niekto vyčarí úsmev na tvári, hneď ho mám o kúsok radšej.

Ktorý školský predmet by si nadobro vyradil zo systému?

Na túto otázku je odpoveď pomerne jednoduchá, a podľa mňa je to jednoznačne biológia. Nikdy sa mi nijakým spôsobom nepodarilo nájsť cestu k tomuto predmetu, a asi aj viem prečo. Príde mi úplne zbytočné učiť sa podrobné zloženie buniek a podobné detaily. Bolo by dobré niektoré časti ponechať, no najradšej by som to skrátil iba na úplné základy potrebné pre každodenný život.

Radšej by si bol týždeň sám, alebo týždeň nonstop medzi ľuďmi?

Určite by som nedmietol ponuku byť týždeň sám. Už len predstava toho oddychu a pokoja, ktorý by som mal, znie pre mňa úžasne. Možnosť mať aspoň chvíľu pokoj od sveta sa v mojom prípade neodmieta.

Sprav touto odpoveďou radosť pani učiteľke Mičáňovej a povedz nám, ktoré literárne dielo v tebe doposiaľ najviac zarezonovalo

Za mňa je to dielo Kapitánova dcéra, ktoré sme čítali v prvom ročníku a ja som dokonca z neho robil aj ročníkovú prácu. To dielo som si vybral úplnou náhodou, ale teraz som rád, že som tak spravil. Príbeh mladého muža z obdobia Ruska vo mne zanechal silný umelecký zážitok ako žiadne iné dielo.

Keby si mal napísať list svojmu mladšiemu ja, čo by si mu odkázal?

Je veľa vecí, ktoré by som chcel mladšiemu ja odkázať, ale to najpodstatnejšie je určite to, aby som sa za žiadnu cenu nevzdával a aby som využil každú novú príležitosť, ktorá sa naskytne. Nie je žiadna neprekonateľná prekážka a ak budem na tom pracovať, tak dosiahnem, čo len budem chcieť. A určite aj to, nech si z ničoho nerobím ťažkú hlavu. Aj tak na to o chvíľu zabudnem a bude, akoby sa nič nestalo.

Máš nejaké motto, ktoré ťa drží nad vodou a pripomína ti, ako ísť ďalej?

Motto, ktoré si občas pripomínam, je: Každý je strojom svojho vlastného osudu, keď niečo chcem, nie je tu nikto, kto by to spravil za mňa. Znamená to, že jediný, na koho sa môžem spoľahnúť som ja a keď na tom budem tvrdo pracovať a pôjdem si za svojim snom, tak je všetko dosiahnuteľné.

Ako chceš, aby si ťa ľudia zapamätali, keď raz odídeš z GBAS-u?

Chcem, aby ľudia na mňa spomínali ako na niekoho, kto sa snažil kohokoľvek deň spraviť lepším. Ako na niekoho, kto si išiel za svojim snom, aj keď mu nie vždy všetci verili. Ako na budúceho basketbalového idola mnohých detí a možno aj dospelých. Ak bude niekto počuť meno Sloboda, aby mu aspoň na chvíľu v kútiku mysle zišiel na um ten týpek, čo chodil na GBAS.

Dávid, ďakujem za úprimné odpovede a DAJ SI TRIDSATĽ!

Spracovala Sára Fukasová, III.B

T ZAPRÁŠENÉ TAJOMSTVÁ

História našej školy je plná tajomstiev, nečakaných zvrátov, či úsmevných príbehov, o ktorých mnohí z nás netušia. Preto sme sa v jedno popoludnie vybrali na pokec k bývalému pánovi školníkovi - Jánovi Očkovi - ktorý nám spoločne s jeho manželkou vyrozprávali, ako to celé vlastne bolo. Tak smelo čítajte.

Príbeh budovy našej školy sa začal písať už pred niekoľkými desiatkami rokov: Najskôr slúžila ako Jubilejná meštianska škola (JMS) pomenovaná pri príležitosti 10. výročia od vzniku ČSR. Počas 2. svetovej vojny slúžila ako nemocnica pre nemeckých vojakov a až do roku 1991 bola opäť základnou školou.

Milan Hodža, šumný rodák zo Sučian a vtedajší minister školstva, dal postaviť viacero škôl, medzi ktoré patrí aj spomínaná JMS. Najskôr ju však odmietali pomenovať po ňom, pretože v tom čase panoval komunistický režim, v ktorom neboli vítané demokratické orientácie, ktorou disponoval aj Milan Hodža. Po nežnej revolúcii sa však karta obrátila a verejnosť začala oceňovať jeho prínosy. No a približne v týchto časoch vznikol náš GBAS, a tak ho pomenovali práve po ňom.

Grass, ako ho poznáme dnes, vyzeral v minulosti trochu inak. Pri pieskovom ihrisku bol ovocný sad, v ktorom počas letných dní niekedy prebiehalo aj vyučovanie. Žiaci si posadali do lavíc pomedzi stromy a popri učení si užívali slnečné lúče.

Grass na nejaký čas takisto zohrával funkciu „zoologickej záhrady“ - na čerstvej tráve si pochutnávali kozy, ovce, Biba the diviak a srnka. Gurka počas Garden Party zjedla balón a zomrela. Neskôr musel pán Očka zvieratká preložiť kvôli hygienickým opatreniam.

Naša škola vznikla v spolupráci s British council, ktorej sa páčila predstava bilingválnej školy vo vidieckej lokalite.

Na GBAS-e sa počas rokov zmenilo aj využitie priestorov budovy. Tak ako to bolo kedysi?

Pán Očka bol na GBAS-e školníkom krásnych 21 rokov. Jeho úlohou bolo najmä kúriť, odpratávať sneh, kosiť, či opravovať. V zime jeho deň začínal už o tretej ráno, pretože musel vykúriť celú školu, aby žiaci mali o siedmej ráno teplučko ako v peci. No a ako správca školy musel odchádzať ako posledný, a tak sa domov poberal až o siestej večer.

Pán Očka mal taktiež výnimočný prístup k žiakom. Namiesto karhania im priateľsky dohovárať, a nejednému gbasákovi milým slovom zlepšil deň. Žiaci si ho obľúbili až tak, že sa pán Očka začal objavovať na ich piatackých tabľách. :)

Dnešná zborovňa --> školníkov byt
 Dnešné laboratóriá --> riaditeľský byt
 Dnešná učebňa č. 2.08 --> zborovňa
 Dnešná jedáleň --> šatne
 Dnešná chodbička pri telocvični --> jedáleň
 Dnešný klub --> sklad
 Dnešná veža --> zásobník na kúrenie

GBAS bol v roku jeho založenia (1991) jediným bilingválnym gymnáziom na Slovensku, a preto sa na prvé prijímačky prihlásilo vyše 600 študentov. 62 z nich bolo prijatých a následne boli rozdelení do dvoch tried.

Alžbeta Hlaváčková, III.C

Sára Fukasová, III.B

Sedem Div

Určite ste sa raz ocitli v pozícii, kedy ste hľadali nejakú lokalitu, kde by ste sa mohli zažiť s vašimi kamarátmi, ale všetky miesta vám prišli preplnené, alebo nudné. Netápajte ďalej, predstavujem vám list takzvaných sedem divov GBAS-u, aby ste nemuseli zažiť existenčnú krízu vždy, keď budete hľadať miesto, kde vo voľnom čase sklopiť hlavu.

Hľadáte nejaké nekonvenčné miesto, ktoré vám otupí zmysly, alebo konkrétnejšie, čuchové receptory? Môj kontroverzný osobný favorit, ktorý vie málo ľudí oceniť, je malá chodbička pred učebňou chémie 2.16, kde je vždy cítiť chlórové výpary. Tento pach až vôňa vám obohatí nosnú dutinu jednou z najprijemnejších aróm, ktorú môžete na GBAS-e čuchať, aj keď vám možno spôsobí migrénu. Vrelo odporúčam toto miesto navštíviť z výletu z prvého poschodia, kedy máte pocit, že si nos napačdnutý puchom z WC potrebujete prečistiť až vypáliť.

Čo tak nejaký príjemný kút, kde môžete s kamarátmi študovať, alebo trénovať svoju angličtinu? Stôl schovaný za bielym múrom pod skoseným stropom na štvrtom poschodí je najlepší stôl na pôde školy. Zvyčajne tiché a príjemné štvrté poschodie je nedocenené a zatienené preľudneným tretím poschodím a populárnymi šachovými stolmi. Ak však na vaše štúdium potrebujete miesto, kde sa nenachádza polovica školy, odporúčam práve tento kútik.

6. Kútik na 4. poschodí

Na ďalšom mieste sa nachádza prekvapivo útulný kút pod lezeckou stenou v telocvični - VIP zóna pre lenivých. Málokto by si na toto miesto spomenul, keby ste sa ho opýtali na tie najlepšie na GBAS-e, ale všetci si na neho spomenieme práve vtedy, keď sa skrývame pred známokovaním na hodine telesnej výchovy.

7. Chodbička pri 2.16

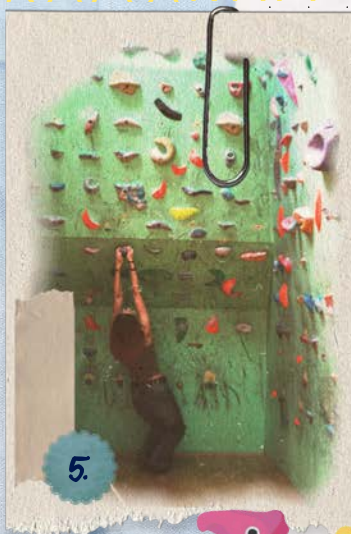
OV GBASU

Ak však chcete byť všade, iba nie v škole, mám pre vás miesto, ktoré je síce stále súčasťou školy, ale aspoň poskytuje čerstvý vzduch a únik pred školskými múrmi. Grass je favoritom hlavne počas teplejších mesiacov, kde sa žiaci zvyčajne vyrútia zo školy každú veľkú prestávku a ako mravce osídli celú trávnatú plochu, aby chytali bronz na pokožke, a zeleň na oblečení. Grass je však rovnako silný kandidát aj v zimnom období, kedy sa plocha pokrytá snehom stáva bojiškom pre guľovačov, alebo výstavou pre stavačov snehuliakov.

4.

Na tretej priečke sa umiestnila plakačka. Toto miesto je obľúbené hlavne medzi školskými párikmi, ktoré sa snažia utiecť pred očami iných študentov. Okrem hrdličiek sa tu však často stretávajú aj skupiny žiakov, ktoré sa chcú učiť v úplnej izolácii od zbytku školy. Bonusom je aj prístup k bielej tabuli, ktorú môžete využiť pri vašom štúdiu, alebo ako plátno pre vaše umelecké diela a tajné odkazy.

5.

3. Plakačka

2. Klub

Nakoniec, samotný výherca môjho listu, je druhácka šatňa počas veľkej prestávky. Ak ste ducha GBAS-u nenašli v klube, tak ho určite nájdete tu. Každú veľkú prestávku sa tu stretávajú nielen druháci, ale aj starší a niekedy aj mladší. Vlastná komunita tejto malej nevýraznej šatne rastie každým dňom a je plná nesmierne vtipných a milých ľudí. Debaty sa tu pohybujú v širokom spektre, takže verím, že by ste si tu vedeli nájsť svoju šálku kávy aj vy.

Shani Gerhátovej III.B

Na druhom mieste sa jednoznačne nachádza klub. Nepohodlné a tvrdé drevené stoličky vystrieda mäkký gauč. Vôňa kníh vás nabudí k tomu, aby ste si konečne prečítali to jedno dielo z povinnej literatúry, ktoré vám dýcha na krk už posledný týždeň. Veľkosť a počet stolov je nesmierne praktický pre väčšie skupiny študujúcich žiakov. Klub sa však mení na najlepšie miesto práve počas školských udalostí, kedy sa tu stretáva prevažná väčšina študentov, aby si vypočuli školské kapely. Hovorí sa, že práve vtedy je atmosféra tak spoločenská, že by ste tam mohli nájsť aj bájneho ducha GBAS-u.

Druhácka šatňa

1.

Výtvary našej Gbasaače

Pečenie

Pieť som začal už ako malý, vždy keď mamina potrebovala pomoc pri pečení pred Vianocami. Vtedy sme sa ako rodina spoločne pustili do príprav. Najprv sme sa rozhodli, čo budeme piecť, potom sme si pustili vianočnú hudbu a vytvorili si príjemnú atmosféru. Takto pečieme každý rok, pretože bez toho by to už ani neboli pravé Vianoce.

Zvykneme pripravovať tie isté tradičné koláče - vanilkové rožky, medovníky, linecké citrónové kolieska, rumové hviezdičky a talianske biscotti. Občas sa stane, že sestra objaví nejaký nový „zdravý“ recept, ktorý potom vyskúšame. Niekedy prekvapí, inokedy sa vrátíme k overenej klasike.

Počas karantény som sa neskuťtočne nudil, a tak som sa rozhodol vyskúšať niečo nové. Natrafil som na video o pečení chleba a hneď na druhý deň som to skúsil. Prvý chlieb však dopadol trochu inak, než som čakal - vo videu mali zrejme inú, slabšiu soľ, takže môj chlieb bol príliš slaný a nejedlý. Nevzdal som sa, a o tri dni som to vyskúšal znova. Tentokrát to bol úspech! Odvtedy používam upravený recept z internetu a stal som sa domácim pekárom chleba.

Dnes pečiem koláčiky pred Vianocami a chlieb na špeciálne príležitosti. Môj najobľúbenejší koláčik sú linecké citrónové kolieska - aj keď je to najnáročnejší recept, chuťou ho nič neprekoná.

Alex Paul
Štefan Bracke
III.D

SLOVÁ OD PANI RIADITEĽKY

Na začiatku školského roku zvolila Rada školy pani Ing. Martinu Lobjdovú už druhýkrát na pozíciu riaditeľky BGMH. Naša redakcia sa preto rozhodla v rozhovore s ňou zistiť, ako hodnotí uplynulé volebné obdobie, ale aj to, čomu sa plánuje venovať v tom nasledujúcom. Okrem témy každodennej prevádzky sme získali aj jedinečnú možnosť nazrieť do zákulisia procesu riadenia školy. Z odpovedí vyberáme niektoré:

Prečo ste sa opäť rozhodli uchádzať sa o post riaditeľky BGMH?

Päťročné funkčné obdobie je príliš krátke na implementáciu zmien, ktoré sme nastavili. Od roku 2018 intenzívne pracujeme na získaní priestorov na vybudovanie vlastného internátu pre našich žiakov. Okrem toho, škola

potrebuje komplexnú rekonštrukciu.

Všetko závisí od získania finančných prostriedkov a zapojenia sa do projektov.

Na- má vo výchovno-vzdelávacej oblasti sme urobili zásadné zmeny orientované na nové požiadavky, prichádzajúce od našich žiakov, ktorí sa hlásia sa na vysoké školy. Žiaci zmeny oceňujú, pretože vidia daný

efekt v procese prijatia na vysoké školy. Na druhej strane v podstatnej miere ovplyvňujeme týmto klasickú formu výchovno-vzdelávacieho procesu, čo sa pre mnohých (myslím tým aj učiteľov, aj žiakov) môže zdať náročné. Sme na začiatku a zmeny, ktoré nás čakajú, nebudú jednoduché. Toto sú dôvody, prečo som sa rozhodla dotiahnuť a hlavne začať implementovať nastavené procesy.

Ktorým témam sa plánujete prioritne venovať v nasledujúcich rokoch Vášho pôsobenia na poste riaditeľky?

Pokračujeme v snahe získania špor-

tového domu a následne v jeho rekonštrukcii na internát. Práve tam by sme mohli vyriešiť aj náš problém so stravovaním a vybudovať jedáleň. Z našej strany a zo strany obce Sučany bolo urobené všetko, čo sme mohli, a teraz je už iba na strane zriaďovateľa a ministerstva školstva, ako rozhodne a čo urobí. Ako štátna rozpočtová organizácia dostávame finančné prostriedky iba z rozpočtu štátu. Ďalej nás čaká postupná rekonštrukcia interiéru školy a najmä ako škola s medzinárodným programom musíme aplikovať nastavené procesy do výchovno-vzdelávacieho procesu. Chceli by sme užšie spolupracovať s naším partnerom v Čechách, prípadne naplánovať spoluprácu a aj prepojenie výchovno-vzdelávacieho procesu so školami v iných štátoch. Tu

musím zdôrazniť, že daný proces nie je na päťročné obdobie, závisí hlavne od vonkajších faktorov a, predovšetkým, od spôsobu financovania tohto projektu. Veľmi rýchlo sa môže stať, že ako štátna škola prideme s určitou inováciou, ale nestretne sa so záujmom kompetentných inštitúcií a v priebehu pár mesiacov to preberie niekto iný, kto má na to dostatočné finančné zdroje.

Ak by sme chceli prepájať jednotlivé predmety tým, že časť hodín by sa vyučovala zo zahraničia, po-trebuje sa to ošetriť zmluvne, doriešiť aj školský vzdelávací program a najmä musíte mať efektívne fungujúce technické a materiálové vybavenie. Bez značných finančných prostriedkov sa už ďalej nepohneme.

Kto alebo čo Vás inšpiruje vo Vašej práci?

Ľudia okolo mňa, ich nápady a snaha veci zlepšovať. V náročných chvíľach ma povzbudzuje čas strávený s mojimi žiakmi na hodine – ich otázky a záujem. Mladí ľudia majú veľký potenciál a nadšenie. To je to, prečo my učitelia túto prácu robíme. Keď pracujete v prostredí s mladými ľuďmi, je to iné ako v bežnej firme. Majú elán a výzvy riešia s nadhľadom. Vek ich na takéto riešenia predurčuje, pretože ešte nemôžu čerpať zo skúseností. Riešenia sú niekedy odvážne, ale niekedy to vyjde veľmi dobre. Ak im niečo nevyjde, vyrovnajú sa s tým rýchlejšie.

Ako sa vyrovnávate so stresom a tlakom pri riadení kolosu, akým GBAS nepochybne je?

Snažím sa mu príliš nepodliehať a hlavne nevnímať, že som

v časovom strese. Požiadavky riešim postupne a dôraz kladiem na organizáciu a časový harmonogram. Pokiaľ sa mi niečo nepodarí, vyhodnotím kľúčové faktory, prečo sa niečo nepodarilo a navrhmem ďalšie riešenia. Nezaoberám sa vecami, ktoré nemôžem ovplyvniť a ani zmeniť. Toto ma naučila práca a hlavne stres vám nedovolí venovať sa príliš dlho veciam, ktoré neovplyvníte. Minulosť nezmeníte, takže je potrebné naplno žiť v prítomnosti, tú ovplyvniť môžeme.

Je niečo ďalšie, čo by ste chceli odkázať našim čitateľom?

Nenechať sa odradiť prvotným neúspechom. Päť vecí vám nemusí vyjsť a potom príde šiesta, ktorá vám zmení úplne všetko. Nečakajte na veľký úspech, lebo sa nemusíte

dočkať. Tešte sa z maličkostí a hlavne z prítomnosti blízkych ľudí okolo seba. Nakoniec zistíte, že práve maličkosti a ľudia okolo vás boli súčasťou toho najkrajšieho obdobia vášho života. A ak ten veľký úspech aj dosiahnete, majte predstavu kam chcete ísť ďalej. Inak ten život po čase stratí svoj zmysel. Prajem čitateľom, aby sa ich život stal zmysluplným, lebo keď ste šťastní a spokojní, nepochybujete o zmysle života.

Celý rozhovor nájdete v tohtoročnej ročenke.

Za rozhovor ďakuje Branislav Juhás, IV.B

JEDEN DEŇ AKO ŠKOLNÍK

Vymeniť toaleták, servítky, skontrolovať plyn, pozrieť vodu, postarať sa o záhradu, opraviť neopraviteľné. Nejedna by si bol povedal, že ako má toto jeden človek stíhať. A či taký človek, ktorý to stihnúť vie, vôbec existuje? Či to vari nie je iba akási vrava, legenda alebo predstava ideálneho človeka v utopickom svete? Čo ak tento človek však predsa len kráča po tejto zemi ako každý iný? Náš jazyk takúto mysterióznu, mýtickú bytosť označuje výstižným pomenovaním „školník“, a verte či neverte, jedného takého máme aj tu na GBAS-e.

Preto som sa podujal toto povolanie skúsiť na vlastnú päsť aj ja. Vychovaný neúprosnými podmienkami oravského regiónu nie je mojím rukám manuálna práca cudzia. Paradoxne, aj napriek tomu som v takejto robote úplný antitalent (smeje sa mi za to aj tatko :)). Napriek tomu som sa však nedal a rozhodol som sa to podstúpiť.

Hneď z rána bolo potrebné povynášať toaletný papier a servítky na toalety. Na tom som sa ešte nepodieľal, keďže vlakové spoje to, bohužiaľ, neumožňovali. Preto som začal až pri opravovaní stoličky (ktorú som aj tak len vyniesol hore, keďže to bola robota pre jedného). Neskôr sme boli pozbierať bordel pred školou, ktorý sme potom spolu s kartónmi naložili do auta. Hneď potom som upaľoval napísať si test z matematiky, z ktorého som znovu bystro utekal dolu, keďže praví školníci by asi nemali v strede slnečného dňa riešiť equation of a circle, a preto som si tým nechcel kaziť môj školník experience.

Po mojom teste z matiky sme išli vyviezť smeti na zberný dvor. Pán školník povedal, že bezo mňa by to tak rýchlo nespravil. Potešilo ma to, lebo som aspoň nebol taký grambľavý, ako niekedy pri práci dokážem byť :). Nasledovala menšia pauza v dielni, kde sme si spokojne pili kávu pri intelektuálnych debatách o všeličom, čo bolo na srdci.

Potom pán školník išiel do Martina po obedy, ja som ho však musel počkať tu. Počas toho som zatiaľ usilovne dumal, ako zhrniem tento zážitok do jedného článku. Keď sa vrátil, vzorne som pomohol vyniesť jedlo až do kuchyne. Pánovi školníkovi začala prestávka a robota na dnes bola už viac-menej hotová. Podali sme si teda ruky a povedal som, že ak by bolo čokoľvek treba, milerád nechám školu školou, odejem sa do robotného oblečenia a pomôžem.

Aby som to na záver zhrnul, aj keď to z čítania môže vyznieť, že to možno nie je až také náročné, verte tomu, že to vie byť fuška. Vďaka pánovi školníkovi máme každodenne obed z Martina, fungujú nám umývadlá, záchody a máme si s čím utierať zadky. Keď sa niečo pokazí, je to práve on, kto musí odbehnúť z rozrobenej roboty a opraviť to. Pán školník je jeden zo základných, esenciálnych ľudí na škole, bez ktorého by GBAS proste neklapal tak, ako má. Som veľmi rád, že som si niečo takéto mohol skúsiť. Konečné hodnotenie je jednoznačných 10/10.

Gregor Jurčák, III.C

ZRKADIELKO, ZRKADIELKO, POVEDZ ŽE MI, SÚ EŠTE V MÓDE KABELKY A LEMY?

Vraj mám napísať niečo o móde a obliekaní, cinkla mi na IG správa od Sáry presne vo chvíli, keď som rozmýšľala, ako si tie už druhé tmavomodré šaty za dva dni (oboje samozrejme potrebujem) vyzdvihnem z Packety bez toho, aby si to moji chlapi všimli.

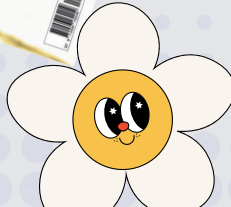

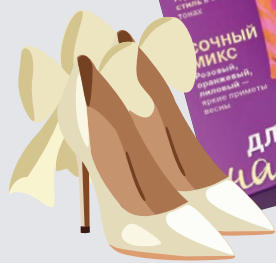
Naskytila sa mi tak dobrá príležitosť zamyslieť sa trochu nad sebou a mojím vzťahom k móde. Keď som začala premýšľať, kedy sa to celé začalo, dostala som sa do dávnej minulosti, keď som ešte ani nebola na svete. Totiž - to vzťah k móde a k obliekaniu sa v mojej rodine dedí po praslici. Ako malá som od mojej mamy počúvala, ako mala moja starká skriňu plnú na mieru šitých šiat, ako k nim mala zladené rukavičky a topánky, ale hlavne ako svojimi minisukňami a krátkym natupírovaným účesom vzbudzovala v 60. rokoch v dedine na Kysuciach pohoršenie... Mamine detstvo a mladosť sa niesli v podobnom duchu, niektoré jej šaty boli také kvalitné, že som ich vynosila ešte aj ja. V 90. rokoch som na dovolenke v Chorvátsku hviezdila v jej bielych minišatách s veľkými farebnými bodkami a na stužkovej som hrala divadlo v jej svadobných šatách. Mamine aj moje 80. roky sa niesli v znamení socialistickej šede a nedostatku a ani tých peňazí nebolo nazvyš. Takže prišiel rad na zručnosti môjho ocina,

ktorý si, ako legenda hovorí, už ako 17-ročný sám ušil svoje prvé rifle - mala som to na tanieri vždy, keď som chcela nejaké skrátiti. Ocino bol macher na bundy, mne ušil krásnu žltú, tzv. futrovanú a na vreckách som mala našívačky so šmolinkou. To bolo niečo! Mamina zase štrikovala rýchlosťou jeden sveter za mesiac a pamätám si, ako so svojimi sestrami v kuse riešili, kde sa dá aká nová vlna zohnať. Kde je asi ten čierny sveter s vyštrikovaným červeno-žltobielo-modrozeleným vzorom? Nosila som na ňom pripnutú moduritovú šmolinku (moja prvá brošňa!), suvení z výletu v Pieninách a žltú menčestrovú sukňu - tú mi pre zmenu ušila mamina.

Inšpirácie sa nachádzali výlučne v Burde (šitie) a Verene (štrikovanie). Vychádzala ešte aj Dorka z domácej produkcie, ale tá sa ani zďaleka nechytala na časopisy zo západu. Burda a Verena boli v tej dobe našim Pinterestom aj Instagramom.

Zohnať ich v 80. rokoch nebolo jednoduché, išlo o tzv. podpultový tovar. Našťastie starká pracovala na pošte v Žiline a mala známosti, takže o inšpiráciu sme núdzu nemali. Keby len inšpirácia, to bol sen, ktorý som neustále snívala – vyzeráť ako to dievčatko z Burdy, nosiť kárované sukne a hlavne farebné pančuchy. Ale nie také tie hrubé vrúbkované a hnedé, ktoré na nohách odstávali. Červené boli môj sen! V 90. rokoch tých peňazí stále nebolo nazvyš, ale prišla spása v podobe „hrabákov“. Boli to second handy, ale keďže veci sa v nich doslova vyhrabávali z veľkých drevených kadí (zabudnite na oblečenie na vešiakoch, roztriedené podľa druhu), roky sme im nepovedali inak ako hrabák. Môj naj úlovok bola tramtaradá ... červená károvaná skladaná sukňa a červené pančuchy. Tú sukňu som nosila ešte v prváku na strednej. Čo na tom, že pančuchy boli na päte a prste trochu vydraté. Ďalším fenoménom boli nákupy v Poľsku. Kto nemal šušťákovú súpravu z Jablonky alebo z Targu, ten akoby ani nebol. Mne sa však ušla jedna otrasná, ktorá mala toľko podšívky, že som ledva prestrčila nohy a potila

som sa v nej, takže tam asi spadá moja averzia k športovému oblečeniu. Naviac, obliekanie sa u nás doma riešilo takmer stále a mama hovorila, že dievča má nosiť sukne, náušnice, baretky a dlhé vlasy a ja som v tomto ohľade veľmi poslušné dieťa, a teda nosím tie sukne (pretože toho dosť zakryjú), náušnice (pretože bez nich sa cítim nahá), baretky (pretože hrejú a sú aj elegantné a btw fakt pristanú každému) a dlhé vlasy (pre mňa najpraktickejšie, pretože keď ich chcem skrátiť, poprosím môjho muža). A ešte opätky! Ako som len na ne mohla zabud-

núť! Ďalšia legenda hovorí, že ako malá, keď som sa hrala v pieskovisku a keď okolo prechádzala žena v klopkajúcich topánkach, fascinovala som sa na ňu pozerala, až kým nezašla za roh. Pamätám sa na moje prvé klopkajúce sandále s miniopätkom, už som sa necítila len ako dievčatko z Burdy, ale priam ako tá vysoká modelka. Opätkovú eleganciu som strúhala aj na gymnáziu. Moje legendárne čierne kožené sandále na hrubom opätku, ktoré mi ocino kúpil za prijatie na Belgické lýceum a ktoré v 97. roku stáli 1200 korún (!) som doslova zodrala nosením namiesto prezúvok.

Keď sa teraz nad témou vplyvu módy na môj život zamýšľam, vychádza mi z toho, že ma naozaj sprevádza celým životom.

Móda je moja najlepšia neživá kamarátka, pretože je hravá, farebná, vie sa mi prispôbiť, inšpirovať ma a skrásliť mi každý jeden deň. Niekedy ma však aj potrápi, keď ráno stojím pred plnou skriňou, mám málo času a ona mi nie a nie vnuknúť nejaký nápad. A inokedy mi ich zase ponúka toľko, že mám pocit, že riešim rovnicu o troch neznámych (oblečenie, doplnky, topánky), neviem sa rozhodnúť a zase tam bezradná stojím a strácam drahocenný čas. Ale však také kamošky sú a aj majú byť, keď sa majú rady, stoja pri sebe v dobrom aj v zlom.

Veronika Buknová

When THE MUSIC Stops

Take a look at those photos. Do you see it? The way the light catches our smiles. The looks of pure joy and content. The way love radiates through the air visible in pictures even months and years after they were taken. I'm sure most of you know these moments personally, can remember the way time stops for a few hours while the music blasts in your eardrums and the stranger screams the lyrics, painfully incorrect, right into your ear. You can see your friends trying to tell you something, but you are unable to decipher more than a few unimportant words. None of this really matters though, because in those crowded moments seemingly full of chaos and disturbance, the world goes completely silent. For the time being we truly are infinite, free. Now these moments are being taken away.

Slovak culture is slowly being taken apart piece by piece. Galleries are denied the financial aid needed for their survival. Plays are being cancelled. And the funding that has been given to festivals for years and is crucial for their success is suddenly getting cancelled.

It all has an explanation obviously. The galleries are not efficient enough, the plays - there is no need for the plays. And the festivals do not have a guarantee of succeeding and/or are more about an ideology than about art.

Is the ideology not the point of it all though. Art is a tool to express ourselves. To find our voices and community. Art shapes each of our own personal identity. If we let someone control all art, will we not lose ourselves too. The ability to convey and understand such complex emotions through words, sounds, melodies or even brushstrokes is precisely what makes us human. Even the community created around these events is a fundamental part of creating culture on its own. As culture cannot be artificially created or censored in any

way the same way we cannot censor something as complex and beautiful as the human mind itself.

To me as a student and a teenager, the current state of Slovak culture is extremely alarming. Festivals that me and my friends visit every year are getting cancelled, people who have supported the culture in my own city since I can remember are losing their jobs and slowly, we are all losing our voices. The contemporary culture of us young students is as important as traditional dances and official celebrations. Because "We don't read and write poetry because it's cute, we read and write poetry because we are members of the human race, and the human race is filled with passion"

Hugo Matej , III.A

5 ROKOV V 5 MINÚTACH ALEBO AKO PREŽIŤ GBAS AŽ DO KONCA

Keďže – ako mi moji (infantilní) spolužiaci často prívukujú – na mňa dolieha môj pokročilý vek a prvé ročníky na GBAS-e sú už len matnou spomienkou, dovoľm si pár rád, najmä pre tých z vás, ktorí sa chystajú do posledných dvoch ročníkov: Ak sa vám zdá päť rokov na našej škole málo, máte extrémne vysoké sebadomie a milujete ironické poznámky na adresu vašich nefunkčných programov, vrelo odporúčam zvoliť si v 4. a 5. ročníku informatiku.

Ak máte zároveň chuť prísť o všetky peniaze, zničiť si kamarátstva aj vlastné fyzické a duševné zdravie – rozhodne sa ubytujte na priváte! Vždy keď toto rozhodnutie olutujete, aspoň vás uteší spomienka na Sýkorov drager.

- Kubo, V.C

Hoci by tých rád bolo odo mňa možno viac, aj tak by to boli len prečítané slová, na ktoré by ste

zabudli v sekunde, keď by ste skutočne mali čeliť nejakému problému. Takže asi namiesto tých rád len uvedomenie. Na začiatku sa zdá, že päť rokov bude večnosť. Neskôr vám je vlastne úplne jedno, ako dlho to celé bude trvať, lebo ste len vy, nepochopení jedinci, v tomto zlom svete. Zhruba v treťaku začnete objavovať jemné čaro sebareflexie, avšak aj tak najradšej vysmejte človeka, ktorý sa vás opýta, či už viete kam na vysokú. Zrazu si uvedomíte, že ešte včera ste pobežovali po chodbách s mapkami tried a dnes v nich budete skladať maturitnú skúšku. Ani jeden z tých rokov vás však nepripraví na piaty, v ktorom sa budete snažiť dobehnúť všetko, čo sa len bude dať. Paradoxne však maturitné učivo nebude jedno z nich. Budete sa snažiť dobehnúť seba samých. Pretože kým riešite

deväťdesiatdeväť problémov, mňa sa vám ten jediný, a tým je, že nakoniec je dôležitejšia cesta než cieľ. Otvor si tablet na hodine a pohraj sa, cez prestávku poscrolluj tiktok, na intráku si zapni seriál, pred testom sa zrúť, že nič nevieš, aj keď ti to ten učiteľ na hodine vysvetlil minimálne štyrikrát, potom piš opravné testy, že by si mal o výhovorku naviac, prečo nemôžeš ísť kdesi rozvíjať silu medziľudských vzťahov a už vôbec netráv čas so svojimi kamarátmi, kým sa dá. A potom sa na rozlúčke v piataku rozplač, ako to celé ušlo a ako by si si prial mať toho času viac. Aj keď by som teraz najradšej použila ten legendárny tabu päťpísmenkový klenot, ktorý dokáže vypovedať viac než polka slovnej zásoby, nechám to len pri: bohužiaľ... toho času viac nemáš. Tak aspoň využi ten, čo teraz stojí pred tebou, lebo žiadne slzy ti ho potom už nevrátia.

- Sárka, V.B

Zapojte sa do všetkého,
kým ešte stíhate;
organizujte akcie,
rozprávajte sa so
spolužiakmi a
prechádzajte
sa po prírode.
Pretože, keď
odídete,
spomienky
na tieto
jed-

noduchšie časy budú to, čo bude vo vás prežívať najdlhšie. Nie vzorce, rozvrhy a termíny. Ale smiech odrážajúci sa zo stien a svetlá svietiace do hlbokkej noci. Aj keď sa udialo tisíc vecí, ďalších tisíc sa ešte udeje a nie každá hádka, známka alebo plač je koniec sveta. Niekedy je život životom, a potom príde nový deň. Jeden z nových dní bude aj ten, kde sa toto obdobie skončí, a jediné čo sa bude dať robiť, je povedať si "Bude mi to chýbať." Príde rozlúčka a život bude opäť životom, až na tie spomienky. Tam bude vaša mladšie ja navždy šťastné presne v tých momentoch, kde ste robili, čo vás baví, s kým vás to baví.

- Kat, V.A

No čo ja viem... Mne sa to stále celé nejako nezdá. Sedím na intráku, pozerám z okna – poprčha – a teším sa, že som dnes napísal posledný test z matematiky v mojom živote. Nemám pocit, že by sa dialo niečo špeciálne. Pravdou však je, že za pár týždňov prestanem byť študentom našej školy. Ten pocit je... zvláštny. Nuž, tak to už raz je. Niektorí sa musia vysporiadať s odchodom z GBAS-u, iní zatiaľ len túžia po tom dožiť sa ho. Mne sa to podarilo vďaka tomu, že som nikdy, nikdy nestratil svoj cieľ. Aj keď sa každé ráno vstávalo ťažko a večer sa vždy ťažko zaspávalo, budil som sa a líhal som si s tým, že som vedel, kam smerujem. Preto sa zo všetkého, čo sa mi kedy nepodarilo, stala len drobná prekážka v mojej ceste, nie

úplný koniec sveta. Skúste teda prísť na to, kam máte namierené a ako vám vie naša škola pomôcť dosiahnuť vaše ciele.

Sústredte sa na to, čo potrebujete robiť a nebojte sa dropnúť veci, ktoré pre vás nie sú relevantné. Sľubujem, že keď raz budete poznať cieľ, prídete na to, že si viete užiť cestu.

Pokiaľ však chcete menej „abstraktnú“ radu, nech sa páči: za žiadnych okolností si nedávajte do piataku matematiku, pokiaľ z nej neplánujete maturovať. Preskúmajte všetky možné alternatívy a matematiku v piataku nechajte ako poslednú možnosť, inak veľmi rýchlo zistíte, že sa na matematiku budete učiť viac, ako na vaše maturitné predmety.

- Aďo, V.A

Je máj - môj „oblúbený“ mesiac v roku, mesiac, kedy som si posledných päť rokov hovorila „však chill ešte máš mesiac, všetko stíhaš“. To, že nestíham, je jasné už aj z toho, že tento môj krátky odstavec píšem tri dni po deadline. Poviem si, čo sa môže pokaziť a potom zistím, že nemáme headlinera Hodžafestu,

tablo v nedohľadne a do maturít príjemné dva týždne, ale aspoň sú už peniaze za stužkovú vrátené. Jasné, že po minulých rokoch to nebolo inak, všetci robíme všetko na poslednú chvíľu a aj keď si môžete myslieť, že toto bude prednáška o time manage-mente, práve naopak. Doteraz som si vždy myslela, však na to mám čas, ale teraz, keď má cesta na tejto škole definitívny koniec, viem, že už čas nemám. Ak by som vám mala teda odkázať dve veci, tak tieto: zapájajte sa do všetkého, do čoho môžete, síce nebudete dva týždne

spať a budete v konštantnom strese, nakoniec to všetko dobre dopadne. A v čase, kedy nemáte (alebo aj máte) pocit, že nestíhate ani žiť, žíte s kamarátmi, budujte si vzťahy... lebo verte mi, na konci piataka si nikto nespomenie na to, čo bolo na poslednom teste zo SEMka, ale na to, ako Kampošová kričala po

jednom študentovi, že zhorí v pekle; nikto si nespomenie na to, čo je lay of investiture (aspoň dúfam), ale na to, že sme sa to učili v uličke v autobuse po ceste z Viedne, nezabudnem nikdy. A možno si nikto nespomenie na to, čo všetko bolo treba vybaviť na stužkovú, ale navždy v mojej pamäti zostanú spomienky ako sme čistili svietniky u nás na priváte, či strastiplná cesta zo stužkovej.

P.S.: možno by tých spomienok bolo aj viac, ale život na priváte je taký kvalitný, že pravdupovediac si ich veľa nepamätám.

- Kaja, V.C

Najlepšie sú tie rady, ku ktorým dospejete sami, pretože im budete veriť z hĺbky duše. Ale ak by som vám mala niečo odkázať, bolo by to toto:

1. Podieľajte sa na organizácii stužkovej. Až vtedy zistíte, koľko veľa o svojich spolužiakoch neviete a ako veľmi vás trápenie a ťarcha zodpovednosti dokáže spojiť. Dáte šancu ľuďom, ktorý pre vás boli 4 roky iba ahoj na chodbe. A posunúť veci do finále je skutočne euforické.

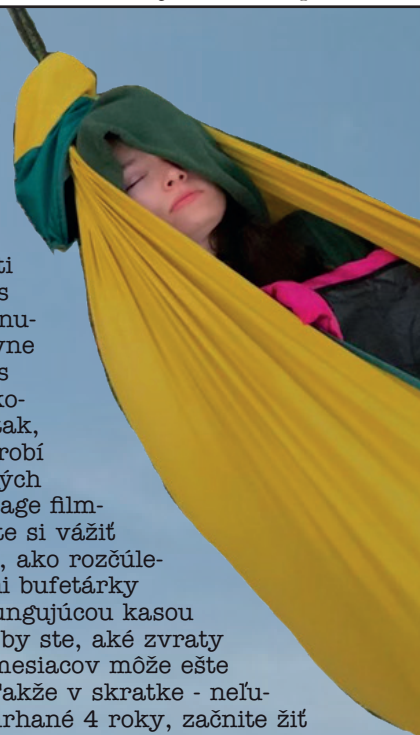
2. 5. rok strednej školy sa vám môže zdať zbytočný, ale v skutočnosti získate čas na rozhodnutia. A hlavne získate čas na to si školu užívať tak, ako sa to robí v amerických coming-of-age filmoch. Budete si vážiť maličkosti, ako rozčúlenie sa pani bufetárky nad (ne)fungujúcou kasou a neverili by ste, aké zvraty tých pár mesiacov môže ešte priniesť. Takže v skratke - neľutujte premrhané 4 roky, začnite žiť naplno ten piaty.

3. Noste v taške vyprošťovák.

- Emka, V.D

...neviem dýchať. Vytrepala som sa na 4. poschodie na nultú hodinu s kávou v ruke. Prežijem tých 8 hodín v škole a dám si nap na

intráku. Na čo si pamätám? Na stres, no len ak to bolo niečo na spôsob 8-hodinového učenia sa na test z dejepisu počas výletu do Viedne. "Stanovačka vo štvrtok, kto ide?" "Ja píšem v piatok dva testy." "No a?" "Okej, idem!" Niekedy som

sa fakt mala učiť na ten test. Inokedy som zas fakt mala ísť s ostatnými radšej na stanovačku. Chcete radu? Nikdy nebudete vedieť, čo máte urobiť. Nikto vám to nenadiktuje a ani nedá recept ako prežiť GBAS. Neľutuj, čo si urobil, lebo je horšie ľutovať, čo si neurobil. Myslíš, že na niečo nemáš? Okej, tak ostaň sedieť na zadku na intráku a sťažuj sa na všetko. Jediná moja rada je, že čas na tejto škole je obmedzený a girl you better use it. ... neviem dýchať. Kráčam po schodoch dole smerom von zo školy a viem, že je to posledný krát.

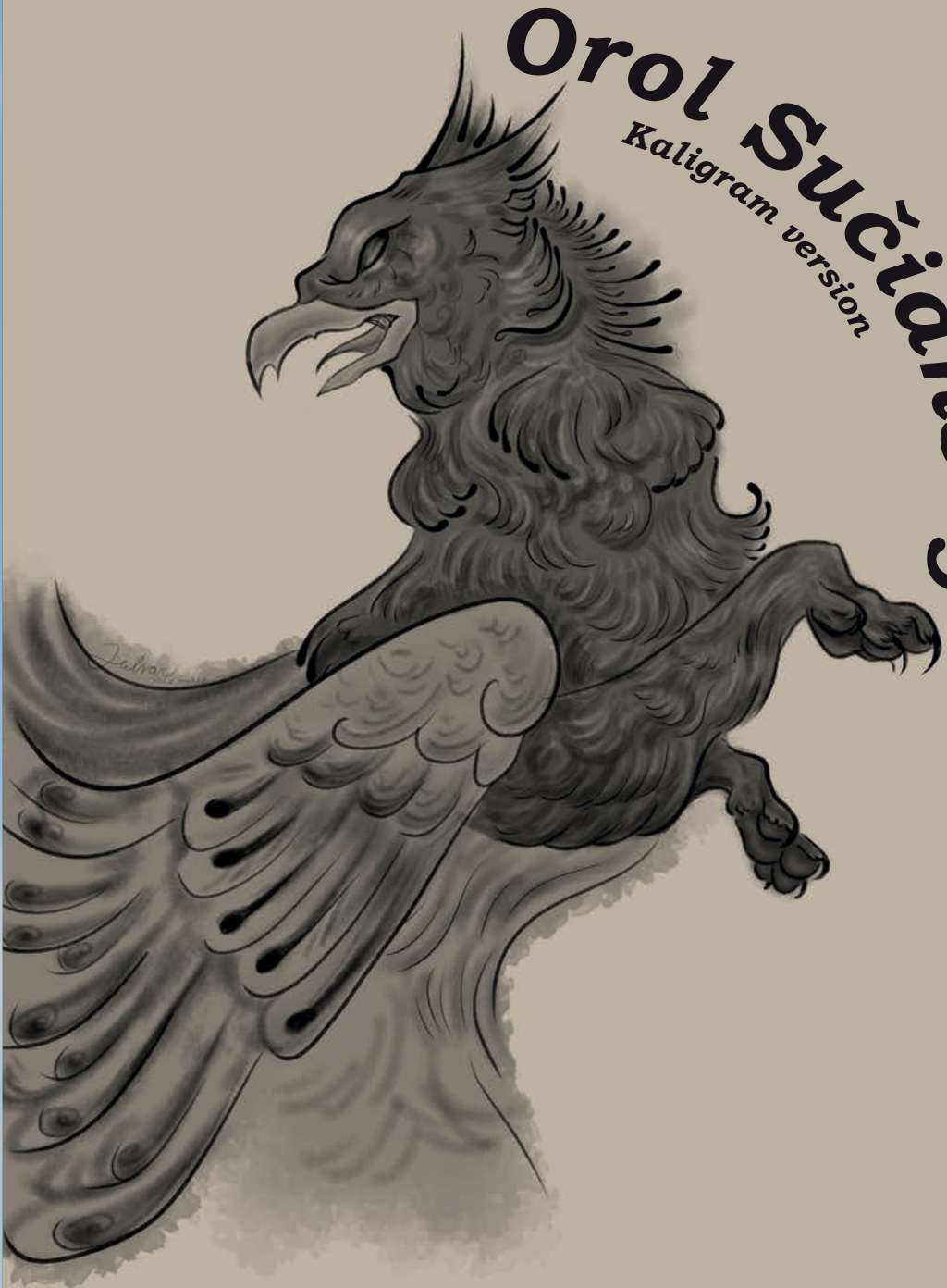

- Kika, V.D

Orol Sučiansky

Kaligram version

Alžbeta Hlaváčková, III.C

t
o
č
o
v
h
u
d
b
e
o
a j b y d k i n
v e n o t o
i n e o t
ť c h á š ť
m u í
ô j v
ž s a
e ť j
š b
i n o
d d'
e e k
už nenájdeš a

FASCINUJE ma
ako prejde krátky doba
(a) ako dokáže ^{najmenšia} chyba

zmeniť všetko a zrazu toľko vecí mi chýba

železný odlesk na sluku sa skrýva

ostrá čepel' na

PAPIERI SA ^{ZHÝ}BA

Bby som mohla

niečo napísať

jediná vec čo

mi chýba atra

ment je snáď iba

[Dúfam, že som ^{už nič} nezabudla]

Rstý drevená Rúčka dýBA

Pomedzi ^{linaj} ^{kové} MREŽI

Osteň nežo

I O

Z O

S S

o
B
E
S

Kristína Rapošová, III.D

V číslach a tvaroch sa svet odvíja, kde tajnosti logíky a postupov sa spomína.

Nerovné rovnice a funkcie ako dáždovka, už vidím, ako mi na Edupage letí
tá štvorka. Kalkulačka mi odpovede šepká do uší, z príkladov, ktoré mi aj tak
nevyšli. Papier ako mapa k pokladu, nuž, tam nie je výsledok k príkladu.

Učivá z hodiny jedným uchom dnu, druhým von, preto počas testu pozerám

na prvú úlohu a srdce

bije zvon. Z nuly do

nekonečna vznikajú

vzory, ktoré nie sú moja šálka kávy, doví.

Algebra pošepkáva a geometria spieva,

Škoda, že na ich jazyk tlmochník nebýva.

Pythagorova veta vrytá do mojej

pamäte, pri zočení výsledku

testu otočím sa

na päte.

Alex Paul Štefan Bracke, III.D

ŠULFUK

Čauky mňauky! Leto je za rohom a preto Vám prinášame letnú verziu ŠULFUK kvízu. Nasadte si slnečné bríle a smelo sa pustite do úprimného zodpovedania otázok!

1. Aký je tvoj postoj k letu?

- A** - celý rok naň čakám; prvé aprílové lúče mi signalizujú, že môžem konečne vyjsť z domu
- B** - priestorom bez klimatizácie sa vyhýbam, bez repelentu nejdem ani na otočku a opaľovák minimálne 50ku si natieram aj na prsty na nohách
- C** - letný playlist mám pripravený od vianoc a každý rok mám nové slnečné okuliare
- D** - leto veľmi neprežívam, jediná výhoda je dvojmesačné voľno

2. Ktorý úkaz na oblohe je podľa teba najviac pohľadný?

- A** - žiarivé slnko bijúce do očí
- B** - západ slnka
- C** - hviezda obloha
- D** - je mi jedno, čo je nado mnou, radšej sa pozerám pod nohy

3. Vyber si jeden z nasledujúcich nápojov:

- A** - ľadová drť
- B** - citronáda
- C** - mohito virgin
- D** - radler 0,0%

4. Aký je tvoj ideálny letný deň?

- A** - opekať sa na lehátku s časopisom na čele a slúchadlami v ušiach
- B** - vopred naplánovaný, pohodový a bezpečný čas s blízkymi
- C** - letná zábava v nadčasovom outfite, kde spoznám nových ľudí
- D** - tábor, na ktorý chodím už 5. rok, a z ktorého ma o chvíľu asi vyhodí, lebo som príliš starý/á a vždy prezradím všetky aktivity

5. Predstav si, že kráčaš po rozkvitnutej lúke kvetov a zbadáš ovcu. Čo spravíš?

- A** - kývnem na pozdrav a pokračujem v zbieraní lúčnej kytice
- B** - obídem ju na kilometer, čítal/a som, že ovce môžu byť agresívne
- C** - odfotím ju a fotku pridám na instagram
- D** - zabékam naspäť

6. Keď si s kamarátmi idete večer objednať pizzu, akú úlohu zohrávaš?

- A** - každú: volám, objednávam, navigujem, platím
- B** - žiadnu, lebo po 18:00 nejem
- C** - na všetko prikyvujem hlavou, myslou som už pri cesnakových krajoch pizze
- D** - dojedám po ostatných, rodičia ma naučili nenechať nič na tanieri

7. Aká pesnička v tebe vyvoláva letnú eufóriu?

- A** - "The Spins" od Mac Millera
- B** - "Spolu" od Simy
- C** - "Good days" od SZA
- D** - "Žijeme len raz" od Ega, pretože je to jediná letná pesnička, ktorú poznám

8. Čo ty a morská voda?

- A** - Som morská panna, keď sa dotknem mora, počujem volanie sirén
- B** - morská voda je nebezpečná a na moje pomery príliš studená - bojím sa o svoje močové cesty
- C** - úplne mi stačí namočenie nôh, pôžitok mám z vizuálnej stránky
- D** - v mori strácam pojem o čase, neraz sa nájdem 500 metrov za bojkou poprhlený morskými príšerami

9. Bez ktorej veci počas leta nevychádzaš z domu?

- A** - bez sedmových kariet, leto bez faraóna si neviem predstaviť
- B** - bez pokrývky hlavy, úpal je seriózna nástraha
- C** - bez foťáku, chcem zvečniť najkrajšie momenty
- D** - neviem, čo mi bude treba a aj tak si vlastne vždy niečo zabudnem

10. Vyber si jeden z nasledujúcich obrázkov:

A

B

C

D

VYHODNOTENIE

Zmenili sme princíp vyhodnocovania - teraz si nebudete počítat body, ako to bolo doteraz. Namiesto nich si spočítajte, koľko možností spomedzi A, B, C, D ste si vybrali najčastejšie.

V nasledujúcich riadkoch sa dozviete, aký ste typ **LETNEJ OBUVI** na základe ŠULFUK kvízu.

No a teraz hurá na výsledky!

Ak máš najviac odpovedí "A" --> ŽABKY

V lete ti všetky dni splývajú do jedného a minimálne raz ti niekto povedal, že ten festival, na ktorý máš lístky už od zimy, je vlastne zajtra. No to ťa nezastaví. Balenie ti trvá tak 5 minút a aj tak to vždy odkladáš na ráno pred odchodom: veď predsa hodiť si do tašky žabky a plavky nie je žiadna veda. Starosti nie sú tvojím sokom ani cez rok, no v lete sa starosti a povinnosti boja teba. Každý deň je piatok, každé ráno je neskoré a každá minúta je slnečnou básňou. Si ten, ktorý už od marca, keď teplomer ukáže viac ako 5 stupňov a slnko prvý raz pohladí tvár, všetkých manipuluje k myšlienke, že už je leto a preto sa netreba trápiť, ale zrelaxovať. Teplo ti nevadí, zväčša ani nevieš povedať, či je vlhkosť na tvojej pokožke pot alebo voda, do ktorej si bez preskumania terénu skočil šipku. Letný playlist s názvom '2014 tumblr summer' ti takmer určite hučí do uší na každej ceste. Vychladená Cola v ruke, karty v batohu, sviežosť studenej vody na prstoch a život gombička je tvoja šálka kávy, a preto leto vždy vypiješ až do dna a v septembri sa ukážeš opálený so slzami v očiach a presným výpočtom, koľko dní ešte zostáva do ďalšieho letného raja.

Ak máš najviac odpovedí "B" --> OBUV DO MORA

Horúce letné lúče nemajú žiadny efekt na tvoju zodpovednosť a neblomnú potrebu uistiť sa, že všetko je tak, ako to máš v diári naplánované. Slnečné dni sú ako zrnká piesku, a ty sa ich snažíš všetky užitočne a naplno preosiať cez prsty, ale len do takej miery, aby si vždy bol na autobusovej zastávke minimálne 5 minút skôr. Pred odchodom z domu pozeráš UV index, a ak je veľmi vysoký, kvôli možnosti úpalu radšej ostaneš doma. Tvoja taška sa podobá tej nekonečnej z Harryho Pottera - vyťahuješ všetky možné opaľovacie krémy, 10 párov slnečných okuliarov a pitnú zásobu hodnú rezervárov. Prízvukuješ kamarátom, že to, že slnko je aktuálne za oblakom, neznamená, že šiltovku im netreba.

Na dovolenke sa snažíš prejsť všetky možné pamiatky, a dlhý deň, zahŕňajúci 20 tisíc nachodených krokov, zakončíš vetou: „Nevadí, zajtra toho stihneme viac.“ Si ten typ človeka, ktorému ľudia vďačia za správne použitie Google máp, za kúpené letenky a plný žalúdok. No a bez topánok do vody nevchádzaš do neľútostného oceánu, lebo morskí ježkovia sú predsa seriózna vec.

Ak máš najviac odpovedí "C" --> CONVERSY

Festivaly, letné outfity a preplnená galéria fotiek - to je tvoje. Toto ročné obdobie v tebe vyvolá neskrotného tigra, ktorý nič nechce zmeškať. Od rána do rána pobehuješ po meste a všetko dokumentuješ. Neexistuje, aby sa niekto nedozvedel, kde všade si bol. Celé leto je pre teba jedna šialená manická epizóda, no keď sa ťa kamoš v septembri spýta, čo si robil, odpovieš: „Ani neviem, iba tak, s kamarátmi...“. Tak, ako tieň naháňa človeka, ty naháňaš ostatných. V momente, ako vkročíš na miesto plné ľudí, nahodiš mód 007 a začneš skenovať miestnosť. No a ako to je u teba zvykom, tvoje kroky vždy vedú k tej najväčšej skupinke. Nedovoliš, aby hviezdou večera bola namiesto teba nejaká Anička z Filakova. Pri mori sa naopak prejaví tvoja pokojná stránka. Zatiaľ čo sa ostatní vo vlnách hrajú na Columba, ty si na brehu fotíš ružový kamienok. Z každej dovolenky si prinesieš mierne zapáchané mušle a magnetku pre starých rodičov. No a tvoje conversy si to chudáčká odskáču najviac - na konci augusta skončia s roztrhanými šnúrkami v kúte.

Ak máš najviac odpovedí "D" --> SANDÁLE S PONOŽKAMI

Keby ťa páliace slnko neobťažovalo na každom kroku, ani si nevšimneš, že je leto. Tvoj život je úplne rovnaký ako v decembri a jediné, na čo počas leta nedáš dopustiť, je vychladený radler aj päťkrát do dňa. Je veľmi pravdepodobné, že nosíš to isté tričko aj dva týždne, ale to nie je niečo, čo by ťa trápilo. Na dovolenku sa tešíš najmä kvôli jedlu a voľnosti. Neriadiš sa žiadnymi písanými, či nepísanými pravidlami, názormi ostatných a častokrát ani zdravým rozumom. Akonáhle vkročíš do mora, všetci ostatní sa prirodzene zmieria so skutočnosťou, že sa po tebe na niekoľko hodín zľahne zem. Zatiaľ čo sociálna baterka priemerného smrteľníka skrachuje po 6 hodinách strávených medzi ľuďmi, tá tvoja má trvanlivosť prakticky na veky večné. Si ten typ, ktorý si s predavačkou v COOP Jednote vymieňa rady na odstránenie slizniakov z jahôd, ktorý si v autobuse sadá na prvú sedačku, aby hodil pokec so šoférom, a ktorý zamŕnauká, keď ho potulná mačka poctí svojím pozdravom. Hoci si všelijaký, srdce máš na správnom mieste. Avšak, taktiež predpokladáme, že si do sandálov obliekaš ponožky...

KARIS EXPERIMENT

Týždeň v cudzích topánkach

Čusko čauko, čauko čusko!

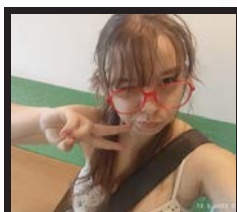
V jeden krásny, hoci upršaný, aprílový deň mi nával myšlienok o Karise vyplaval nápad, a to zrealizovať historicky prvý experiment v našom časopise. Odvážni gbasáci by si v ňom na týždeň vyskúšali žiť ich každodenný život, ale v koži niekoho iného. A keďže sa nám, ľuďom z Oravy, tráva vždycky zelení, ani tentoraz sa mi nelenilo a hneď som sa pustila do pátrania po mojich prvých pokusných králikoch. Keď som si všetkých štyroch našla, trošku som ich zasvätila do toho, čo ich bude čakať. Tí, v momente prikývnutia na náš "deal", však ešte netušili, do čoho sa namočili... Totižto v mláke, v ktorej jedni plávali a druhí sa topili, museli všetci štyria vydržať až sedem hrozivých dní.

Úlohou štvorice v zložení Sofie, Ivana, Niny a Martina bolo navzájom si vymeniť ich zvyčajné rutiny. A tak sa z umelca stal športovec, a z nočnej sovy ranné vtáča. Znie to jednoducho, ale má to jeden háčik... Síce som v role šéfredaktorky celkom milá, v role Sáry som trošku škodoradostná, a preto som sa rozhodla výkony mojich králikov hodnotiť. Svoje hodnotenie som rozdelila na tri hlavné sudy - aktivita, snaha a to, ako veľmi ma to pobavilo.

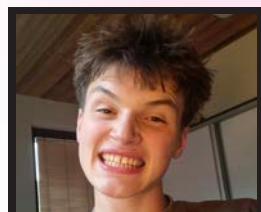
Všetci štyria odvážlivci si denne

písali zápisky o tom, ako sa im počas týždňa viedlo. No a tie najväčšie skvosty z nich to dotiahli až sem - do Karisu. (K celým zápiskom sa dostanete cez oskenovanie QR kódu.)

Na záver sa chcem ešte vrelo poďakovať mojim štyrom dobrovoľníkom za ich ochotu, odhodlanie, či obetivosť. No ale dost bolo kecov. Poďme sa pozrieť na to, ako sa im počas experimentálneho týždňa darilo. Tak teda, vlci, bite sa!

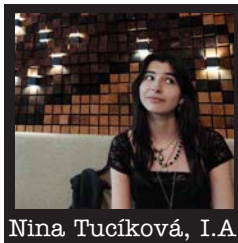
Sofia Ivanová, II.C

Ivan Florek, V.B

Martin Mentel, III.A

Nina Tucíková, I.A

Prečítaj si celé zápisky:

Sofia Ivanová, II.C

Sofi sa počas celého týždňa pasovala s viacerými prekážkami. Z jej denných zápiskov usudzujem, že hlavný nepriateľ bol práve budíček o 5:50... „Keď som vstala o 5:50, myslela som, že niekomu ublížim.“ Zdalo sa, že si postupne na skorý budíček už, už začínala zvykať, ale v sobotu prišiel veľký šok - jej snaha v tomto smere dosiahla dno Mariánskej priekopy, keďže odignorovala budík: „Reálne, komu budem klamať - zobudila som sa o 9:00, lebo budík som úplne odignorovala.“ Na začiatku experimentu v Sofii vzbudzovala des a hrôzu aj ranná studená sprcha, ale už na druhý deň v nej ožila odolná Martičanka: „Sprcha, no čo poviem, už som sa do toho dostala, takže mi to nie je nepríjemné.“ Neskôr dokonca napísala prekvapujúce slová: „Sprcha dneska správne hitla.“ A čo Sofi a jej fyzická aktivita? Nuž, tá sa miestami podobala našim slovenským, „rovným“ cestám - raz hore, raz dole. Raz sa v kľidku prechádzala so psikom Bety, raz takmer zanechala dušu na Martinských holiach: „Ja - človek, čo má iba Converse a o športe počuje tak dvakrát za týždeň (telesná), som sa vybrala na túru.“, alebo: „Keď sme sa konečne dostali dole, moje nohy sa stali topánkami. Doma som hneď ako zabitá zaspala.“ Na tejto strastiplnej ture si však

UMELEC

ŠPORTOVEC

Sofi našla aj kamarátov - štyroch klieštov a dve jašterky! V momente pochopila, že leto nám už skutočne dýcha na krk. Téma jedla bola v Sofiných zápiskoch taká pestrá ako Van Goghova paleta. Jogurty, volské oká, segedínsky, či palacinky bez cukru. Keby sa jej jedálničkom inšpirovala naša školská jedáleň, gbasácke bruchá by jasali až, až :). Na záver by som už len pridala Sofiou písaný celkový dojem, ktorý asi hovorí za všetko: „Mám pocit, že si to už nezapokujem. Rada žijem svoj lenivý, pohodlný, kludný životík, v ktorom mi nehrozí ranná sprcha. Ranná sprcha je smrť (prosím, prečítať Cuky Luky hlasom). Ale musím uznať, že sprchovať sa ráno je o dosť lepšie ako večer, takže možno si cez leto takéto ranné sprchy nechám.“

AKTIVITA: 3.4

SNAHA: 3.5

POBAVENIE: 3.2

ŠPORTOVEC

UMELEC

Ivan Florek, V.A

Po Sofii na scénu prichádza Ivan, ktorý odhodlane hodil svoju basketbalovú kariéru bokom, aby sa mohol plne sústrediť na tú umeleckú. Ja osobne som bola veľmi zvedavá, ako to zvládne, keď mu zrazu po rozume nebude behať basketbalka, ale lietajúce štetce. Tie sa však na moje sklamanie v jeho zápiskoch neobjavili... ale počme pekne poporiadku.

Pondelková cesta do školy bola pre Ivanovu umeleckú kariéru kľúčová: „Cestou v autobuse som si pri snahe objaviť nové hudobné žánre vypočul celý album od Rihanny. Bol to určite zážitok.“ Ivo ani v utorok nezaháľal (chápete, tiež je z Oravy) a spolu so spolubývajúcimi dokázal nájsť umenie aj tam, kde zväčša nebýva: „Za pomoci spolubývajúcich som vykonal upratovanie privátu. Vyhodit, reorganizovať a vyčistiť za dve hodiny toľko vecí bolo naozaj umenie.“ Ten-

to utorkový umelecký zážitok však zďaleka nekončil. Chlapci vo všednej miestnosti, ako je kuchyňa, objavili umelecké dielo zvláštneho druhu: „V zákutiach chladničky sa nám podarilo nájsť aj “mystery fluids”, keďže nikto z nás nevedel identifikovať obsah v sklenených fľašiach.“ Počas týchto dní si Ivo vyskúšal aj rolu fotografa. Tak, ako on sám v jeho zápiskoch napísal, terčom jeho kamery bolo aj Šútovské jazero, aj nočné Sučany. Rovnako aj umelecké skills ako editovanie fotiek, či vytváranie nových filtrov neboli pre Iva žiadna veda - poradil si s nimi ľavou zadnou odkazujúc, že to bolo veľmi umelecké. Z jeho zápiskov som taktiež usúdila, že musel ako pravý umelec čeliť nejakej tej umeleckej kríze. Tá mala viacej podôb - miznúce nápady, neprichádzajúca chuť tvoriť, ale aj uprednostnenie hodiny fyziky pred folklórnym nácvikom... Našťastie jeho umelecká stránka chytila druhý dych a to v momente, keď začal dlhoočakávaný víkend v hudobom duchu: „V sobotu, kedy by som normálne buď išiel cvičiť, alebo sa šiel inak “vyšantiť”, som začal deň s husľami v rukách.“ Jedna z pekných viet, ktorými Ivo ukončil tento experiment, bola: „Myslím, že ak som náhodou doteraz zanedbával svoj umelecký rozvoj, táto challenge ma k nemu určite viac pritiahla a budem ho púšťať do môjho života ešte častejšie.“ Na záver ešte čestne dodal, že na viac umeleckých zážitkov sa nepamätá. :)

AKTIVITA: 2.9

SNAHA: π

POBAVENIE: 4.3

Nina Tucíková, I.A

Ďalšia slečna nebezpečná s menom Nina sa do tohto experimentu pustila síce naplno, ale so smrťou v očiach. Teda, tak som si ju aspoň predstavovala, keď som si s ňou večer pred Dňom D písala. Predsalen, ťažko nájdete väčšiu krutosť ako to, že musíte vstať skôr, než miestni kohúti... „Dnes som vstávala o 5 ráno. Rada by som napísala, že to bolo super jednoduché, ale popravde som leďva zvládla otvoriť oči.“ Aj napriek tomu, že prvé ráno bolo ťažké (ale prvé rána sú už proste také), Nina sa rozhodla zahodiť všetky obavy za hlavu a hneď na druhý deň ukázala, aká vie byť girl boss: „Dnes bolo vstávanie úplne super. Ráno som stihla tak desaťkrát viac vecí ako v iné rána.“ Nuž, je to tak. Nina sa v to ráno stihla nachystať, najesť, upratať stôl, písať si to-do list a stihnúť autobus bez bežania. Za to posledné má môj najväčší obdiv. Mne sa to naposledy podarilo pravdepodobne v 2. triede. Z Nininých zápiskov taktiež jasne vyplýva, že objavenie čara ranného vstávania nie je ani zďaleka ten “highlight” tohto týždňa. Je ním skutočnosť, že nadbytok času u Niny spôsobil chuť vzdelávať sa: „Dnes ráno som si ešte stihla zopakovať dejepis, pretože som včera mala pocit, že som sa ho nenaučila dostatočne. Poobede som ostala v škole a pracovala na mojej ročníkovej práci.“ Týmto pozdravujem Pána Bartoša a pani Očkovú, nemáte

NOČNÁ SOVA

RANNÉ VTÁČA

zač :). Ninu, samozrejme, neobišli ani takzvané potíže. Voľný štvrtok a víkend boli údajne najhoršie, keďže nebyť tohto experimentu, Nina by driemala až do obeda: „Víkendové skoré vstávanie je extrémne zložité. Nevstala som až tak skoro ako v ostatné dni, ale cez voľné dni viem vstať okolo obedu, čiže dnešok beriem napriek všetkému ako osobný veľký úspech.“ Nina tento produktívny, no zároveň krutý týždeň uzavrela slovami: „Rána, počas ktorých som bola produktívna a mala som dostatok času, boli naozaj príjemnou zmenou. Na druhej strane mi veľmi vadilo skoré vstávanie. Zaspávala som na hodinách a nemohla som myslieť na nič iné, ako na to, že pôjdem večer spať. Koniec koncov, tento týždeň bol prekvapivo príjemný, ale nemyslím si, že takáto rutina je pre mňa. Bola však veľká sranda skúsiť niečo iné!”

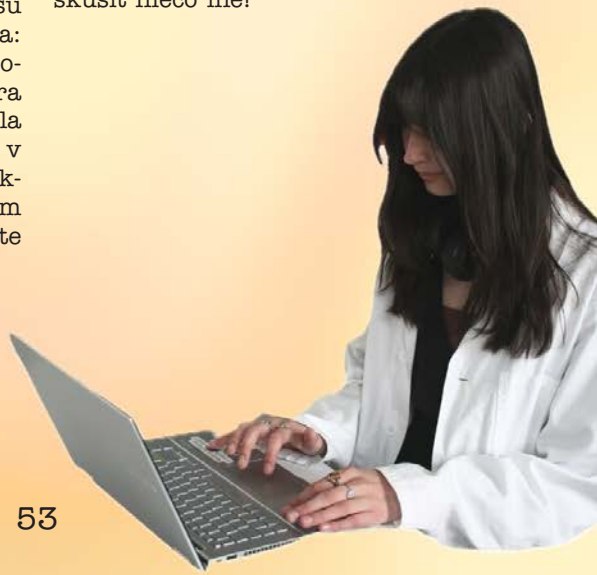
AKTIVITA: 4.5

SNAHA: 4.6

POBAVENIE: 2.5

RANNÉ VTÁČA

NOČNÁ SOVA

Martin Mentel, III.A

No a posledný pán na holenie nie je nikto iný ako Martin Mentel, ktorý sa musel zoči voči postaviť nočnej bdelosti. Nevýhodou však bolo, že napriek tomuto experimentu musel Martin stále zvládať aj úlohu ranného vtáčaťa. Vravím vám, nie je vtipné bývať v Ladcoch...Hneď v prvú noc sa Martin rozhodol venovať čítaniu povinnej literatúry. Aha ho, ďalší nadšenec vzdelávania! Avšak deň číslo dva...ten nešiel ani zďaleka po masle tak, ako ten predošlý: „Druhé ráno sa už pripomínalo, hlavne ťažkosťou odlepiť sa z postele. Po tom, čo som spal 4,5 hodiny to už nebola sranda.“ V momente, ako Martin v to ráno nasadol na vlak smerujúci na miesto činu (Sučany), postretli ho prvé známky spánkového deficitu: „Cesta do školy tiež nebola ľahkou misiou, keďže som sa hneď po us-

adení do vlaku ocitol v driemotách na väčšinu cesty.“ Potom priznal, že ho v snoch strašili hlavné postavy spomínanej povinnej literatúry. Na tretí deň sa stalo niečo nečakané a podľa mňa aj neodpušiteľné. Martin svoju noc strávil na svadbe, a tak, ako Sofi odignorovala volanie budíka a Ivan volanie umenia, Martin odignoroval volanie slovenských evergreenov: „Nemal som jedinej chuti do tance, a to ani pri hitoch ako “Dlouhá noc”, či “Nebola som veselá”. No i tak som nemal problém vydržať do 7 rána, kedy som zaľahol a plynulo vošiel do snov.” Tak, ako Martinove zvládanie experimentu rýchlo začalo, rovnako rýchlo aj skončilo. Práve v týchto dňoch začal ísť experiment dolu vodou...Migrény, boj so zatvárajúcimi sa viečkami, či silná túžba po kofeine. V posledný deň padla jeho posledná kvapka: „Dnes ráno mala posteľ veľmi blízko k tomu, aby nado mnou zvíťazila. Celý deň som nevnímam, cítil som sa vyslovene ako zombík, nevedel som myslieť, ani vnímať. V ten večer ma vypllo ako zastreleného o pol deviatej.” Keď sa tento experimentálny týždeň skončil, Martin ho zhodnotil takto: „Zo začiatku som moc zmeny v režime necítil, až na to, že namiesto prokrastinovania som robil niečo produktívne. Ale to, že sa to dialo takto bezprostredne za sebou, dosť ovplyvnilo aj denné fungovanie. Celkovo si viem predstaviť takto fungovať, avšak skôr v menších dávkach, keďže viac produktivity by sa mi zišlo.”

AKTIVITA: 4.4 SNAHA: 4.7 POBAVENIE: 3.6

100 GBASÁKOV SME SA OPÝTALI...

A našli sme 5 najčastejších odpovedí na otázky

Čo si najčastejšie zabúdaš v škole?

1. slúchadlá
2. dáždník
3. úbor na telesnú
4. kufor
5. mikina/bunda

Ktorý učiteľ/ka by podľa teba
prežil/a zombie apokalypsu?

1. P. uč. Mičáňová
2. P. uč. Brosinger
3. P. uč. Lamošová
4. P. uč. Sadloň
5. P. uč. Bartoš

Ktorú pochúťku z gbasáckeho au-
tomatu máš najradšej?

1. Mexicorn
2. Kinder bueno
3. Fripsy
4. Tribitka
5. Alaska

Do ďalšej ankety sa môžete zapojiť na našom instagrame:

@magazín_karis

